

at yde noget mere, idet det lader til, at der er mange omkring i Landet, som lider af de Skavanker, som dette Hjem tager sig af og lindrer. Jeg vil derfor til Slutning udtale, at det Forslag til Bevilling, som vil komme paa Finanslovsforslaget til anden Behandling, bør vi vedtage med god Villie. Jeg vil endnu kun tilføje, at det vil glæde mig, og at det vil glæde Hjemmet, om Medlemmer af Tinget vil besøge det, det ligger jo tæt herved. Det er en Fornøjelse at se alt det, som disse stakkels Mennesker opøves i at udføre. Der har været Udstillinger før, og enkelte af Tingets Medlemmer har været der, de vil indrømme, at det er forbavsende at se de store Ting, som de vanføre med deres mangelfulde Lemmer har kunnet udrette.

Gerud Jensen: Det er altid glædeligt at se et Samfund gaa frem i Udvikling, enten der nu er Tale om By eller Land, og det har da ogsaa altid vist sig, at det offentlige, Kommune, Amt eller Stat, har følt sig forpligtet til og været villigt til at bringe Ofre for at støtte og fremme Udviklingen. En Undtagelse herfra synes Statsbanerne at være, hvad jeg senere skal komme tilbage til. Naar en Jernbane skal anlægges, kommer der som bekendt forud for Anlægget forskellige Kommissioner til Stedet: Besigtigelseskommision, Ekspropriationskommision og eventuelt Taksationskommision. Den første Kommission har navnlig til Opgave sammen med de stedlige Autoriteter at sørge for, at Veje og Vandløb, som den paatænkte Jernbane kommer til at skære, faar Forbindelse, for Vejenes Vedkommende navnlig, at der bliver Overkørsler. Lodsejerne, der er interesserede i Baneanlægget, møder ogsaa frem og stiller deres Krav med Hensyn til Færdsel over Jernbanelinien. Disse Krav vil vel nok altid blive opfyldt, og jeg gaar derfor ud fra, at naar en Jernbane er anlagt, vil der i saa Henseende ikke være noget at klage over. Anderledes forholder det sig, naar der er hengaaet nogen Tid. Forholdene kan da have forandret sig meget betydeligt.

Naar en Jernbane er anlagt, ved vi, at Jernbanestationen bliver et Centrum for den Egn, hvori den ligger, og dersom Egnen er langt fra en Købstad, vil hurtig en Mængde Mennesker søge dertil for at faa deres Erhverv der, og Bebyggelsen sker da gerne paa begge Sider langs Vejene, først ved de større og senere ved de mindre Veje, og naar saa den Tid

kommer, da der ikke længere er Plads ved Vejene, maa de byggende længere ud. Saaadan er det sket i Hadsten Stationsby, en af vore større Stationsbyer, som er i meget stor Udvikling og har et betydeligt og frugtbart Opland, og hvor det allerede er henimod 2,000 Indbyggere. Ved denne Station er der ovenfor Landevejen en stor Bakkeskrænt bevokset med Skov, og nedenfor den er der et Aaløb, hvorved der er Eng. Disse to Steder egner sig ikke til Bebyggelse, og denne maa derfor strækkes længere ud. Ned mod Aaen er der en Vej, der løber paa samme Side som og parallelt med Banen, og paa den modsatte Side er der foregaaet en stor Bebyggelse, og der vil i Fremtiden blive bygget mere. Beboerne her har fundet det rimeligt, om de kunde faa en Overkørsel over til Vejen paa den modsatte Side af Jernbanen. Nu skal de for at komme til Stationen tilbagelægge mere end den tredobbelte Vejlængde af den, der vilde komme med den ønskede Overkørsel, idet de nu først skal op mod Nord til Bakkeskrænten, gaa eller køre langs denne og saa ned til Landevejen, som først blev bebygget, da Jernbanen blev anlagt, og saa skal de ned ad denne Vej til Stationen. Det er en betydelig Omvej. Derfor synes jeg, at deres Andragende om en Overkørsel er fuldt berettiget, men Statsbanerne har ikke fundet Anledning til at imødekomme det.

Det kan nok siges, at Jernbanerne i sin Tid gjorde sig færdige, da de blev anlagt, men vi maa huske paa, at denne Jernbane er anlagt først i 60'erne, altsaa for over 50 Aar tilbage. Maaske har man paa denne Egn ligesom saa mange andre Steder — for Resten ogsaa i mange af vore Købstæder — bygget planløst, men jeg synes dog, at Nutiden ikke skal bøde for Fortidens Synder i saa Henseende. Halvtreds Aar er en saa lang Tid, at det, der var godt og tilstrækkeligt for saa længe siden, neppe kan være det i vore Dage. Maaske vil ogsaa i dette høje Ting let vil komme i det Tilfælde, at mange af de Love, vi vedtager, og af de Foranstaltninger, vi træffer, om 50 Aar kan siges ikke at være tilstrækkelige, saa man maa have noget mere. Udviklingen gaar fremad. Beboerne har derfor efter min Mening et berettiget Krav paa at faa denne Overkørsel, og jeg vil anmode den højtærede Trafikminister om at se velvilligt paa denne Sag. Dersom Ministeren selv vilde bese Forholdene og de af mig nu paa-pegede Mangler, vilde han sikkert finde